

СЪМЕЙСТВОТО НА ПЛЪВЕЛИТЪ.

(Приказка отъ Карлъ Евалдъ).

— Тази година ще имаме чудно плодородие, се хвалѣше единъ земледѣлецъ на синоветѣ си. Ще напълнемъ всичкитѣ хамбари и ще спечелимъ много пари. Обещавамъ ви, да ви направя нови панталони и да ви заведа на панаиря.

Като обикаляше земледѣлецътъ нивитѣ си, рѣжътъ извика:

— Ако не ме пожънешъ скоро, господарю, азъ ще легна низко до земята, — и тя наклони пълнитѣ си класове надолу.

Селянинътъ не чу, какво каза рѣжътъ, но той разбира какво тя мисли, затова бързо си отиде да събере жътвари.

— Наистина много приятно е да се служи на хората, — каза рѣжътъ. Повечето отъ сѣмената ми отиватъ на воденица. Разбира се, това не е твърдѣ приятно, но слѣдъ това ставамъ на хубавъ бѣлъ хлѣбъ. Заради тая висока честь нищо, че ще прѣкарамъ и малко страдания. Остатъка отъ сѣмената земледѣлцитѣ запазватъ за сѣме.

Край нивята, по синуритѣ и изъ траповетѣ растѣха плѣвели.

Глушина и кощрява, пукълъ, чадърче и глухарче растѣха гъсто едни до други, и главичкитѣ на всички бѣха пълни съ сѣмена.

И за тѣхъ годината бѣше много плодородна, защото слънцето свѣти и дѣждѣтъ вали, както за богатитѣ храни, така и за бѣднитѣ плѣвели.

— Насъ никой не жъне и никой не закарва сѣмената ни въ хамбаритѣ си, — каза глухарчето и поклати главица. Какво ли ще излѣзе отъ нашитѣ дѣца?